

"והובא אל הכהן"

כשבן אדם מדבר לשון הרע זה בא בעיקר כי הוא לא מעריך את כוחו של הדיבור וחושב לעצמו "הרי רק דיברתי בפי ולא עשיתי לו כלום" אבל אם אדם היה יודע כמה השפעה יש לכל מילה גם בעולם הזה וגם בשמים - ודאי היה נזהר בכך, לכן כדי ללמדו לקח נעשה מצורע - ומביאים אותו אל הכהן ושם מגלה כי מספיק מילה אחת "טמא", "טהור" בשביל להכריע את גורלו לכאן ולכאן, וגם אם כולם רואים שיש לו נגע - עד שהכהן לא אמר "טמא" - הוא איננו טמא, וכן בטהרה אף אם נרפא הנגע - עד שהכהן לא אומר את המילה "טהור" - הוא עדיין טמא, ומזה הוא ילמד כמה גדול כוח דיבורו של אדם ושוב לא יוציא מפיו דברים שאינם מהוגנים.

אהל יעקב

א נקודלה

הדברי חיים סיפר פעם על מישהו שטעה ביער ופגש שם אדם ושאלו איך יוצאים, וההוא ענה לו שהוא יודע משהו אחד בלבד וזה שהכיוון הזה שהוא נמצא בו עכשיו הוא לא הכיוון הנכון והוא צריך לשנות כיוון.

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרון הכהן"

לפעמים בא לבן אדם הרהור תשובה, התרוממות וכדומה, אך זה עדיין שטחי ולא חודר אל פנימיותו, והסיבה היא כי טרם תיקן את דרכיו מספיק ועדיין יש נגע עמוק בקרבו, והעצה היא שיתחבר אל הצדיק כדי שיביאו לידי תשובה אמיתית, וזה מה שמרומז כאן בפסוק "אדם כי היה בעור בשרו" - אדם שמרגיש לפעמים בעצמו רגעים של "שאת" - התנשאות והתעלות, "ספחת" - דביקות והתחברות (מלשון "ספחני נא") "בהרת" - בהירות הדעת, ומכל מקום זה רק "בעור בשרו" - רק בחיצוניות שלו, הרי זה משום "לנגע צרעת" - שעדיין לא תיקן את דרכיו, והעצה היא "והובא אל אהרון הכהן" - יבוא אל צדיק הדור אשר יורהו את הדרך לתשובה אמיתית.

מאור ושמש

"זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו"

כתוב שהנגעים באים על חטא לשון הרע וכתוב בחובת הלבבות שהמדבר לשון הרע - זכויותיו עוברים לאדם שדיבר עליו, ורק כשעושה תשובה - חוזרים אליו זכויותיו, לכן אומרת התורה "זאת תהיה תורת" - אתה יודע מתי התורה תחזור להיות שלו? "ביום טהרתו" - לכשיחזור בתשובה ויטהר.

ארץ צבי

"ואם דל הוא ואין ידו משגת"

לכאורה זה כפל לשון? (דל - עני, אין ידו משגת - עני) אלא אומר אחד הצדיקים שיש לומר ש"ואם דל הוא ואין" - אזי "ידו משגת" - הקדוש ברוך הוא ישיג לו.

דברי ישראל

"נגע צרעת"

כתוב שלצדיקים יש כוח להפוך אותיות ולהטיב עם יהודים, כמו לדוגמה "נגע" ל"ענג", "דוע" ל"עוד", "כרת" ל"כתר", "צרעת" ל"עצרת" וכדומה, ואם נגזר על אדם מוות, רעב - אזי הצדיק לוקח את האות "ע" מה"רעב" ומעביר אותו למילה "מוות" כך שזה נהפך ל"מעות רב" וזה מה שמרומז בפסוק "הנה עין ה' אל יראיו" - להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב" - "הנה עין השם" האות ע"ן "אל יראיו" - אל הצדיקים כדי "להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב" - כנ"ל, וזה גם עניין הצדקה תציל ממות.

ר' שמעון מיארסלוב

"כולו הפך לבן"

אם צבע הנגע הוא לבן - הרי הוא טמא, ואם כל גופו של המצורע נהפך ללבן הרי הוא טהור ולכאורה למה? אלא כתוב בשפתי קדושים שלבן ר"ת ליבו נישבר ב'קרבו, וכל הענין של הצרעת - הוא בשביל שיחזור בתשובה על חטאו ואחד כזה שמרוב שלבו נשבר בקרבו - נהפך גופו ללבן, הרי הוא השיג את המטרה - החזרה בתשובה וממילא טהור הוא.

שפתי צדיקים

כותב רש"י שטעם צרעת הבית הוא כדי שימצאו ישראל אוצרות של כנענים, ולכאורה אם הקב"ה רצה לתת עשירות לישראל למה דווקא באופן כזה? וכן כתוב שהצרעת באה על עבירות ואם כן איך זה מסתדר עם זה שמקבל עשירות? אלא יש לומר על פי מה שכתב הרמב"ם כי הקדוש ברוך הוא מוכיח קודם בן אדם בינו לבין עצמו ורק אם לא מועיל אזי מכלימו ברבים (צרעת הגוף), וזהו העניין כאן - שהקב"ה עשה שגם לצדיקים האוצרות יתגלו באותה הדרך וממילא כשיהיה ליהודי צרעת בבית - יוכלו לתלות את זה בזה שהוא צדיק ויתגלו אצלו אוצרות וכך לא לביישו.

אמונת עתיך

אזיס ווארט

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת"
 ה"בן איש חי" אומר שעונש הצרעת מגיע על עוון לשון הרע, או על גסות הרוח, אשר גם היא מתבטאת, בדרך כלל, על ידי הלשון. והנה, הלשון היא איבר, אשר אין בו עצמות וכל כולו אך ורק בשר. זוהי, אם כך, כוונת הכתוב: "אדם כי יהיה בעור בשרו" - מי שיש חטא בעור בשרו, כלומר באיבר שיש בו רק עור ובשר, והוא הלשון, יגיע לכך שתהיה בו "שאת או ספחת או בהרת"
בן איש חי

"זאת תורת היולדת לזכר או נקבה"

כל מקום שכתוב "זאת תורת" - זה מעיד על סיום הפרשה, אבל כאן ממשיכה התורה - ואם לא תמצא ידה די שה וכו' - זאת אומרת שעדיין לא הסתיימה הפרשה, אז למה לא לכתוב - זאת תורת היולדת אחרי הפסוק הזה? אלא עונה הרה"ק ר' שלום מבעלזא ז"ע שהתורה פוסקת ש"זאת תורת היולדת" - שיהיה לה די כדי להשיג את הקרבן הגדול אבל אם קורה ש"ואם לא תמצא ידה" אז מביאה וכו' אבל מצד התורה אמור להיות לה ולכן סיימה התורה בפסוק לפני "זאת תורת היולדת".

מהר"ש מבעלזא

הגיליון לזכות ולבריאות אדונינו מורינו
 ורבנו ר' ישכר דוב בן מרים שליט"א

יולדת מביאה עולה וחטאת - "אחד לעולה ואחד לחטאת", התורה מקדימה עולה לחטאת ולכאורה איך אפשר להביא קודם דורון ואחר כך חטאת? רק רש"י אומר "לא הקדימה תורה אלא למקראה" - רק בפסוק, אבל בבית המקדש היו מקריבים קודם את החטאת ורק לאחר מכן את העולה, נשאלת השאלה אם כן למה התורה הקדימה את זה בפסוק? אלא אומר החתם סופר שהרי כל ענין הבאת החטאת אצל היולדת היא בגלל השבועה של האשה שבאה בעקבות צערי הלידה שיש לה - שזה בא מחמת העבירה של חווה אשתו של אדם הראשון, אבל ברגע שיהיה תיקון השלם - אזי כבר לא יהיה צערי לידה והאשה לא תישבע וממילא כבר לא משנה הסדר של העולה והחטאת,

ועל זה הוסיף ר' שלום מבעלזא שכנ"ל גם לענין ראש חודש שאנו אומרים במוסף "ועולת ראש חודש.. ושעירי עיזים (חטאת) נעשה ברצון", שגם כאן מקדימים עולה לחטאת ועוד - ממתי מביאים חטאת ברצון? אלא כנ"ל - את החטאת של ראש חודש אנו מביאים בגלל חטא פגירת הלבנה (שמיעטה הקב"ה) וכשיבוא משיח ויהיה תיקון השלם - יתוקן החטא וממילא הסדר כבר לא ישנה וגם נוכל להביא ברצון.

חתם סופר, ר' שלום מבעלזא

"איש צרוע הוא"

אמר פעם מהר"ש מבעלזא שהאותיות לפני המילה "צרוע" הם "הספק" ואחד שיש לו ספקות באמונה - יגיע לו הנגע, והיה שם אפיקורס אחד שמיד לאחר דבריו הקדושים של מהר"ש - קיבל פצעים בגופו.

מהר"ש מבעלזא

"שתי ציפורים.. ושחט את הציפור האחת.. ושלח את

הציפור החיה"

לכאורה למה צריך להביא מלכתחילה 2 ציפורים אם בסוף הכהן משלח אחד מהם? אלא כתוב שהנגעים באים על פגם הלשון, וזה מתחלק ל2 חלקים, האחד - על הדיבור הלא טוב שהאדם דיבר (לשון הרע, רכילות וכיו"ב), והחלק השני על איפה שהוא היה אמור לדבר ולמחות ושתק, ולכן הוא מביא 2 ציפורים - האחד שוחטים על הדיבורים שהוא דיבר והשני משלחים שמעכשו יתחיל לדבר במקומות שבהן כן היה צריך לדבר ושתק.

מהר"ד מבעלזא